

Ez a néhány sor csupán a fantázia szüleménye. Ha mégis
felfedezni vélnél bármilyen hasonlóságot a valósággal,
hidd el, csak a képzeleted játszik veled!

Prológus

Igazából az ember az életében sokszor nem is számít arra, hogy történni fog valami. Általában csak úgy megtörténnek a dolgok a maguk váratlan és vérfagyasztó módján, és mire az ember felocsúdik, már késő tenni valamit. Függetlenül ettől azért nem biztos, hogy rossz az, ami következik, és utólag azért én sem bántam meg semmit, de annyi biztos, hogy nem számítottam rá.

Tulajdonképpen úgy éltem gondtalan életet, hogy nem is tudtam róla. Jó munkám volt egy fotóstúdióban, és minden nap szép nők vettek körül. Persze sok közülük ajánlatot tett a karrierje érdekében, és akadt köztük olyan is, aki igazán megfontolandó lett volna egy másik helyzetben, de én olyan szerelmes voltam Anettbe, a feleségembe, hogy nem is vettem tudomást a kínáló alkalmakról. Délutánonként rohantam haza, és a haverokat is hanyagoltam sokszor, hogy Anettel lehessenek. Persze ahogy lenni szokott, idővel aztán minket is bedaráltak a hétköznapiak, és távolodni kezdtünk egymástól. Ez is olyan észrevétlenül zajlott, hogy fel sem eszméltem. Valahogy közben férközött a közöny, menthetetlenül.

Elmaradtak a mindennapos élménybeszámolók, eltűntek a szikrázó pillantások, csak a fáradt, elcsigázott boldogtalanság nézett vissza rám, ha rápillantottam. Az a baj, hogy én sem éreztem másképp magam. Már nem izgatott annyira a teste, mint régen és előfordult olyan is, hogy én magam mondtam nemet a szexre, mert annyira

bedaráltak a mindennapok. Az ágy két szélén aludtunk, és mindig a fáradtságra fogtuk az egyszerű közönyt. Csak később gondoltam bele, hogy sokszor már nem is hiányzott. Lekötött a munka, a mindennapi gondok és minden mást lassan kizártam az életemből. Őt is. Utólag rettenetesen szégyelltem magam emiatt, de már nem volt mit tenni.

Az ma már persze biztos, hogy a kapcsolatunk a részéről is menthetetlen volt. Egyre többször maradt ki arra hivatkozva, hogy túlórázik a munkahelyén, vagy tárgyalása van. Az üzleti vacsora a főnökkel sem volt éppen ritka. Ha el tudott szabadulni, akkor a barátnőivel ment el esténként bulizni, hogy kieressze a gőzt. Egyikünk se tudta, hogy merre jár a másik, és fel sem merült bennem az utolsó percig, hogy esetleg nem mond igazat. Hülye voltam, ez nem vitás. Vagy teljesen vak. Esetleg mind a kettő. Nem is tudom!

Hétvégenként, ha nem volt munka, némán tettünk-vettünk a lakásban. Ha valami megbeszélnivalónk volt, akkor tárgyilagos rövideggel és pontos, határozott érveléssel tettük azt. Az egész úgy zajlott le, mint egy gyors, üzleti tárgyalás. Így vettünk új kanapét és a lakás kifestését is így beszéltük meg. Sivár volt és hideg, de persze ez akkor fel sem tűnt nekem.

Egyetlen probléma volt köztünk, amit még én is észrevettem és ez nem volt más, mint a gyerek. Azaz, hogy ő nem akart, én meg igen. Hallani sem bírt szülésről meg babázásról. Hol azzal érvelt, hogy tönkremegy a melle,

meg a teste és az elhízást emlegette, hol pedig azt hajtogatta, hogy még túl fiatal hozzá. Csakhogy közben mind a ketten alaposan átléptük a harmincat és úgy éreztem, hogy fogytán az időnk. Megértettem, hogy Anett nem akar mindent feladni, amiért eddig dolgozott, de ha megláttam egy kiskölyköt az utcán, hát férfi létemre elszorult a torkom. Bevallom rendszeresen előfordult, hogy piszkáltam őt emiatt és biztos, hogy ez is rombolta a kapcsolatunkat. Nem tehettem róla, ezt nem tudtam megemészteni, de szerintem más férfiak is szeretnének gyereket az én koromban. Így aztán még inkább belevetettem magam a munkába és ha csak tehettem, nem is voltam otthon. Sokszor jutnak eszembe azok a férfiak, ha visszagondolok arra az időszakra, akik csak azért járnak ki a horgásztóra pecázni hétvégenként, hogy ne kelljen az asszonnyal lenni. Valami ehhez hasonlóvá váltam én is azt hiszem.

Így mentek az évek, és néha visszagondoltam arra, hogy hogyan kezdődött a szerelmünk. Még a mosolya is más volt akkoriban. Hogy mennyire imádtam, mikor nevetett és hogyan bálványoztam őt. Idealizáltam, ez nem vitás, de más is esett már ebbe a hibába rajtam kívül, vagy nem? Elszürkült az életünk. Valahogy a szex is elmaradozott. Ha volt valami, akkor rövid volt és gépies. Afféle testi szükséglet csupán, érzelmek nélkül. Én naivan azt hittem, hogy ennyi év után ez a normális. Ezt is tanulni kell, nem vitás. Nem véletlenül mondják, hogy a legtöbb embernek a második házassága lesz csak sikeres. Na de ki

gondol akkor erre, mikor az egész történik, és igazából velem is éppen ez volt a helyzet.

Egy szép nap aztán egy közös ismerősünk szólt, hogy látta Anettet egy idegen férfival csókolózni az utcán. Rettenetesen felfortyantam! Hogy mondhat ilyet ez a paraszt a feleségemről! Majdnem neki is mentem. Szerencsére ő előbb ott hagyott. Soha többé nem állt szóba egyikünkkel sem. Felháborodva mentem haza, és ahelyett, hogy számonkértem volna az asszonyt, még én fakadtam ki neki az örült ismerőst szapulva. Anett is őszintén felháborodottnak tűnt, így még ekkor sem fogtam gyanút. Míg nem egy nap korábban mentem haza. Igazán klasszikus eset, és ha nem velem történt volna, jót is mosolyognék, de ebben a szappanoperában én voltam sajnos az egyik főszereplő. Na szóval, előbb mentem haza, mint szoktam. Csak fel akartam ugrani egy dossziéért, ami reggel otthon maradt. Ott találtam őket. Úgy, ahogy a vígjátékokban, éppen az ágyban henteregve.

Földbe gyökerezett a lábam. Olyan szürreális volt, mintha csak egy rossz álom lett volna, amiből nem szabadulhat az ember. Alig vártam az ébredést. Ráadásul nem vettem észre. Mintha ott sem lennék. Éppen átfordultak és a nejem került felülre. Láttam, ahogy egy idegen faszi micsodája jár benne, ő pedig úgy élvez, mint ahogy velem talán még soha. Az önbecsülésem szertefoszlott. Nem, azt hiszem, inkább az egész világom. Ilyen lehet meghalni. Lepörgött a szemem előtt a kapcsolatunk minden pillanata. Megrémültem, azt hiszem,

mert a saját hajam markolva ordítani kezdtem. Ekkor szúrták csak ki, hogy ott vagyok. Anett bevallott mindent. Persze, nem is tehetett mást. Hogyan is tehetett volna? Nem mondhatta, hogy csak a szemem káprázott vagy ilyesmi. Másnap elköltözött, és még a holmijáért is akkor jött, ha nem voltam otthon. Hát valahogy így kezdődött ez az egész! A többit meg úgy is elmesélem.

I.

A szerelmi bánat igazából olyan megfoghatatlan dolog. Talán inkább a legkifejezőbb rá az üresség érzése. Egy asszony vagy egy család hiányát legjobban az jellemzi, amikor az ember hazaér, és nem várja más, csak a csend. Az áthatolhatatlan, sűrű csend. Ez az igazi egyedüllét, mert ilyenkor az ember azt érzi, hogy szanaszét marja a másik hiánya, még akkor is, ha már nem volt igazán jó az a kapcsolat.

Marci is valahogy így érezte magát. Elborította a tökéletes közöny. Úgy tűnt, hogy most már minden mindegy, felesleges világi dolgok miatt aggódnia. Gépiesen végezte a tennivalóit, ahogy szokta, ellátta a minimális szükségleteit és az estét otthon töltötte a kínzó csendbe bámulva, magát emésztve. Az embernek, ha széttépik a lelkét és kétségbeesik, akkor mindig kell valaki, akit okolhat. A baj csak az volt, hogy Marci saját magát hibáztatta. Pro és kontra érveket hozott föl a bűnössége mellett, és ellen, de általában inkább abba az irányba lendült a mérleg nyelve, hogy felelősséget igyekezett vállalni azokért a dolgokért, amikre a múltban talán nem is volt befolyása. Az esti merengéseket efféle gondolatok töltötték meg, aztán reggel minden kezdődött előlről.

Nyár volt, olyan egyforma, fülledt napok követték egymást. A stúdióban, ahol Marci fotósként dolgozott, szervezett módon, rutinosan mentek a dolgok. A férfi

ismerte már a menetrendet, nem kellett sokat gondolkodnia azon, hogy mi lesz a következő feladat, minden ment gépiesen a maga útján. A modellek nevetgélve érkeztek, mentek a sminkbe és öltözni, amíg a technikusok fényeket állítottak és állványokat szereltek össze. Egy fürdőruha katalógus volt az aznapi munka, minden bikinihez egy másik modellel. A cserfelő lányok között voltak ismerős arcok is, ők vidáman üdvözölték a személyzetet. Marcihoz is odalépett egy szőke lány, olyan huszonéves, tipikus fotómodell alkat. Széles mosollyal az arcán üdvözölte Marcit, majd puszit nyomott az arcára is, de a férfi csak intett a kezével, és nem szólt. Szinte csak a parfümillatot érzékelte, annyira nem érdekelte a körülötte rohanó világ. Merengő önsajnálata merülve állította a gépét a díszlet fényeihez, tudomást sem véve szegény lányról, aki toporgott egy kicsit, várva valami reakciót, aztán tétován elment a dolgára.

Szebbnél-szebb nők sorakoztak fel aznap, a testüket alig fedte valami ruha, minden látszott, ami egy férfit érdekelhet. Marci hozzá volt szokva ehhez a látványhoz, még olyan is előfordult, hogy aktot kellett fotóznia, de attól sem jött zavarba. Viszont régebben azért sohasem hagyták hidegen a szép női idomok. Most valahogy ezt sem vette észre. Mindegy lett volna az is, ha meztelenek, de az is, ha magasnyakú pulóverben, vagy kabátban kellett volna őket lefényképezni. Semmivel sem tűntek izgalmasabbnak a számára, mint egy bútorkatalógus képei. Hidegen hagyták a nők. Nem épített persze e köré

mély filozófiai okfejtéseket, csak valahogy távol került a világtól. Szinte kívülről szemlélte önmagát és a vele történeteket. Ennyire még soha nem volt kibukva szakítás miatt.

Anett viszont más volt, mint a korábbi barátnői. Olyannyira belé volt habarodva, hogy beszűkült a tudata, és csak Anettet látta, róla beszélt, vele tervezte a jövőjét. Az ő fejében nem volt opció, hogy valaha valamelyikük el akarná hagyni a másikat. Egy életre tervezett, és azt hitte, hogy a nő is így van ezzel. Tévedett. Előfordult ez már mással is, de akkor Marci mindig azt hangoztatta, hogy az ő kapcsolatuk kivételes, ez velük soha nem eshet meg. Mégis megesett. A férfi nem vette észre, hogy baj lenne, hogy ellaposodott volna az együttlétük. Persze nem beszélgettek már annyit, és kevesebb időt töltöttek el egymással, de Marci ezt betudta a sűrű hétköznapi számlájának. Anett pedig nem szólt. Nem akart semmit megbeszélni, nem volt követelőző, vagy hisztis. Olyan volt, mint általában, így a férfinek nem is volt oka gyanakodni. Aztán egyszer, mikor hazaért a munkából...

Ezredszor pörgette már végig magában a történeteket, és most sem jutott előbbre. Véget ért a fotózás, elmentek a modellek. Talán köszöntek, talán nem, de nem számított. Mindent eltakart az a vaskos önsajnálat. Marci csendben pakolgatta el a tokjaikba az objektíveket, és éppen azon járt az esze, hogy mikor kéne neki látni az utómunkának a képeken, amikor betoppant Robi. Övé volt a stúdió, de ezer éve voltak barátok is. Robi a maga nyegle módján

sasszézott be a helyiségbe, magabiztosan felszegett állal, ujjain a nemrég vásárolt luxusautó kulcsát pörgetve. Talán a farmerja és a pólója került annyiba, mint a Marci kezében tartott igen drága objektív, de a barátja számára ez volt a normális. Így nőtt fel, gazdag családban, soha nem kellett megküzdnie semmiért sem. Természetes volt a számára, hogy mindene megvan, csak két hobbjia volt, a jó autók és a szép nők. A fotóstúdiót is ezért nyitotta, és bár szépen keresett vele, azért a fő motivációt mégis a modell lányok jelentették. Szinte kivétel nélkül minden csaj megfordult az ágyában, karriert remélve, aki valaha betette a lábát ebbe a műterembe. Ha felbukkant egy új arc, szinte azonnal ott termett dögkeselyű módjára Robi is, aki a bemutatkozás után rögtön vacsorázni hívta a kiszemelt lányt. Marci nem emlékezett rá, hogy valaha valaki kikoszorúzta volna. Aztán persze néhány nap elteltével ott zokogott mindegyik a sminkben és alig bírták rendbe tenni a képekhez az arcukat. Mindenki megszokta, hogy ez itt így megy.

Robi megállt a terem közepén és unottan körbenézett. Nem igazán érdekelték a munka körülményei, inkább csak udvariasságból tette, vagy a fene tudja. Itt már amúgy is minden ment magától. Végigmérte Marcit, majd bátorítóan megszólalt:

– Te még mindig az orrodát lógatod? Csupa jó kiscsaj nyüzsgött itt ma egész nap. Hozzám kettő is jön este egy jakuzzis vacsira. Fel kéne csípned valakit búfelejtőnek.

– Nem érdekelnek – válaszolta egykedvűen Marci, miközben a szekrénybe pakolgatta a felszerelését.

– Hozzám azok a szőke ikrek jönnek. Gyere el te is! Jut is, marad is! – mondta vigyorogva a gazdag Playboy.

– Tudod, néha olyan letaglózóan gusztustalan tudsz lenni. Azok még szinte gyerekek. Az anyjuk kint várta őket az öltözőben – dohogott Marci.

– Hát tudod, amikor elhívtam őket, akkor épp az egyik kezében volt a farkam. Amúgy meg nézz rájuk a képeken! Egyáltalán nem tűnnek gyerekek – bökte oda kaján vigyorral Robi és látszott, hogy egy pillanatra elmereng. Talán a lányokon járt az esze.

– Én akkor is kihagyom ezt most, de köszi. Bíz csak rám, hogy be akarok-e csajozni, vagy sem – hangzott a válasz.

– Te tudod, de nem sírhatsz életed végéig Anett után. Ideje volna már, hogy összeszedd magad. Értem én, hogy idő kell, de ennyi?

– Továbbléptem! Végzem a munkám, élem az életem! – puffogott Marci.

Úgy érezte, hogy a barátja behatol a személyes terébe.

– Te tudod! Azért nyugodtan szólj, ha meggondolod magad! – mondta még Robi, aztán ahogy jött, úgy ki is sétált a stúdióból.

Csend borult a műteremre. Marci elkezdte a képek válogatását és utómunkáit. Ezzel igazán repült az idő, nem kellett küzdenie a kízó gondolataival. Az apró különbségek a képek között lekötötték annyira a

figyelmét, hogy minden mást ki tudott úzni onnan és néhány órán át nem szenvedett.

Valójában tisztában volt vele, hogy mi zajlik most benne, hiszen azért felnőtt férfiként nem először élt át ilyesmit, de ez most valahogy olyan elsőprő erejű volt, hogy egészen letarolta a személyiségét. Nem volt jövőképe, nem voltak perspektívái. A hangsúlyok áthelyeződtek és egyszerre csak nem az volt már fontos, mint azelőtt. Teljesen alávetette magát a párkapcsolatának és mindent aszerint csinált, hogy építse a közös jövőjüket. Ezt most egyszeriben elvágták, és ezért felborult a sorrend.

Most leginkább magával kellett volna foglalkoznia. Arra figyelnie, hogy mire vágyik, mit szeretne. Újjá kellett valahogy építenie a lerombolt egoját. Az önbecsülése és a magáról alkotott képe romokban hevert, és most még éppen csak ott tartott, hogy sepregette a szilánkokat. Azt is meglehetősen bátortalanul.

Nem figyelte az órát, nem volt hová sietnie. Amikor végzett, már késő délután volt. Bezárt, és ahogy kilépett az utca aszfaltját olvasztó fülledt hőségbe, megtorpant egy pillanatra. Szinte fejbe verte a forróság a stúdió klímája után, ami egységes hőfokon tartotta egész nap a műtermet. Körülnézett és lassan, ráérősen elindult a villamosmegálló felé. Ha csak tehetett, nem jött kocsival. Az emberek inspirálták. Lopva figyelte az arcukat, a mozdulataikat, a gesztusaikat és azzal a gondolattal játszadozott, hogy próbálta kitalálni, vajon mire, hogy reagál a kiszemelt. Ez csak még inkább idegesítette, hiszen, ha utazott, akkor

remekül ment neki ez a játék, de otthon mégsem vett észre semmit.

A combino sűrűn járt, nem kellett sokat várnia. Csak úgy özönlöttek ki a munkából hazafelé igyekvő emberek. Sűrű masszává alakulva hömpölyögtek ki a járműből és legalább így ment a beszállás is. Marci szeretett állni, mert akkor jobban rálátott az utasokra, de most inkább vadászott magának egy ülőhelyet. Nem ment csak néhány megállót, de abban bízott, hogy így majd nem kezdi el méricskélgni a többieket a járműben. Persze nem tudta megállni. Mint valami automatika, úgy indult el a tekintete, pásztázva az arcokat. Unott nők és férfiak báméskodtak kifelé az ablakokon át a lassan csorgó forgalomba. Mindenkit lefoglaltak a gondolatai meg a problémái. Marci azon kapta magát, hogy próbálja kitalálni, milyen sorsot cipelhet az az ideges arccal fészkelődő, barna hajú lány a szemben lévő ülésen. Vékony, csontos arcába óriási, melegbarna szemek ékelődtek, tekintélyes sötét karikákkal keretezve. Fáradt volt és nagyon feszült, ahogy jobbra-ballra kapkodta a tekintetét az emberek, az ablak és a telefonja kijelzője között. A sötét szoknyáján tördelte hosszú ujjait. Marci elég tolaodóan nézhette, mert mikor a lány észrevette, akkor kényszeredetten rámosolygott, aztán gyorsan elkapta a tekintetét. A férfi saját magát is meglepte, amikor megszólította. Soha nem csinált ilyesmit azelőtt. Főleg nem egy idegennel a villamoson.

– Valami baj van? – érdeklődött nyugtató hangon.

Érzett valamiféle sorsközösséget a lánnyal, annak ellenére, hogy azt sem tudta, mi a gondja. Ő maga is sebzett volt és kiszolgáltatott, és ezt a szegény lányt is ilyennek látta. Nem érdekelte, mint nő, és hamis érzelmeket sem ébresztett benne ez a jelenet, csak valahogy úgy érezte, hogy képletesen kézen kell fognia ezt a másik embert, aki szintén bajban van.

– Anyát épp most műtik! Nem tudtam előbb eljönni az egyetemről, mert vizsgáznom kellett és most nagyon aggódom, nehogy baja essen. Ráadásul tudom, hogy nagyon félt, és nem tudtam vele lenni, mielőtt betolták! – zúdította rá a barna lány és eleredtek a könnyei.

Teljes valójával, fizikailag sugározta magából a kétségbeesést. Hiszen ő maga is egyedül volt a félelmével. Marci olyannyira átélte a szorongását, hogy szinte ő is elsírta magát. Mélyet sóhajtva visszanyelte a könnyeit, és barátságos mosolyt erőltetett az arcára, aztán megfogta a lány kezét. Hideg volt és remegett.

– Ha így félti, akkor nem eshet baja! Menjen be a kórházba, legyen ott, mikor felébred. Meglátja, minden rendben lesz! – mondta egy ismeretlennek anélkül, hogy tudott volna bármit is arról, hogy mit él éppen át.

A lány beharapta az alsó ajkát és bólintott. Úgy festett, nem vette zaklatásnak Marci szavait, de a férfi mégis elszégyellte magát. Nem is értette, hogy honnan vette a bátorságot egyáltalán ilyesmihez. Határozottan felállt, és egy megállóval korábban leszállt a villamosról. Ahogy visszanézett, még találkozott a tekintete az ablakon át az

idegen lányéval, aki reménykedve bámult utána, aztán eltűnt a távolban.

A férfit marcangolta a szégyen. Tudta, hogyha most egy tükör előtt állna, akkor nem bírna a saját szemébe nézni. Érezte, hogy lángolva elvörösödik az arca, ahogy elindult hazafelé. Közben persze azért jól esett neki, hogy a lány értékelte a bátorítást, de ezt rendre elfojtotta magában. Saját szenvedéstörténetet kreált magának, és tökéletesen meg is élte azt.

Ahogy a ház elé ért, ahol lakott, egy pillanatra megtorpanásra készítette az a hatalmas daru, ami az épület előtti parkoló felületének nagyját uralta, teljesen kizárva az ott parkolást. A masina hosszú, narancssárga karján valami drótkötélféleségen egy grafitzürke jakuzzi himbálózott. Mögötte az első emeleti terasz korlátjánál sisakos munkások igyekeztek behúzni a luxus fürdőkádat a teraszra. Marci el is könyvelte magában, hogy megvan az új lakó. Éppen a vele szemben levő lakás volt eladó.

Lassan ballagott a kapu felé. A bejáratnál újabb munkásokba botlott, akik hevederekkel szekrényeket próbáltak betuszkolni a keskeny ajtónyíláson. Munkájukat egy fiatal, vékony, vörös nő irányította a járdáról kiabálva az instrukciókat. Mikor Marci odaért, pont mellette állt meg, mert a szállítók miatt nem tudott bemenni. A nő idegesen végigmérte.

– Mit báméskodsz itt, apukám! Nem láttál még költözést? Talán adjak egy dobozt, hogy ne ácsorogj itt

dologtalanul? – esett neki a démon, de azonnal el is kapta a tekintetét, vissza a szekrényekre.

– Itt lakom! – mondta Marci határozottan, mire úgy kapott választ, hogy a csaj oda se nézett.

– Akkor ne báméskodjál itt, hanem haladjál szépen befelé! – vetette oda neki a nő.

– Tahó! – próbált Marci elégtételt venni, de süket fülekre talált.

Idegesen indult meg az épület felé. Ahogy a munkások a szekrényekkel bejutottak, őt is elnyelte a sötét kapualj.

II.

Marci rátolta az e-mailre, majd megnyomta a bal gombot. Robi nem szokott neki levelet írni, ezért nem tudta mire vélni, amikor felfedezte, hogy a barátja neve áll a feladó helyén. Nem volt tárgy sem, és amikor megnyílt az üzenet, akkor szöveget sem talált. Egy árva sor sem volt, csak egy letölthető videó, borítókép nélkül. Marci felhúzta a szemöldökét és azon morfondírozott, hogy esetleg egy vírus talált rá, ami korábban Robi gépét fertőzte meg. Közben egy tollal kopogott halkán az íróasztalon. Kissé feszültté tette ez a szituáció. Mióta depressziós volt, amiatt hogy Anett elment, azóta kínosan került minden típusú konfliktust, akár kicsit, akár nagyobb, és most ezt az elektronikus levelet is annak élte meg. Döntéshelyzet elé került, amiben úgy érezte, hogy folyton leszerepel. Tétovázva kopogott az asztalon és egy darabig elgondolkodva csak a képernyőt bámulta.

Végül azért addig noszogatta magát, amíg rákattintott a videóra, de óvatosságból nem töltötte le, csak megnyitotta a fájlt. Pár másodperc erejéig csak forgott a karika a kijelzőn, majd elindult egy kisfilm egy elképesztő jelenettel. A kijelzőn egy kellőképpen kigyúrt fickót lehetett látni meztelenül, ahogy éppen egy festett szőke nőt dögönyözött igen heves elánnal. Szemmel láthatólag mesterkél volt az egész jelenet, hiszen fotósként Marci simán meg tudta ítélni az ilyesmit. Ez abból is látszott, hogy a cicababa a filmen kifejezéstelen arccal meredt a

plafonra, miközben ritmusra olyan hangokat adott ki magából szinte megegyező frekvencián, amelyet csak a kutyák sípolós gumijátéka szokott, amikor a parkban rágcsálják azt.

A legmeghökkenőbb azonban talán mégis az volt a férfi számára, hogy egyáltalán semmit sem mozdított meg benne ez az egyébként morbid jelenet. Tökéletes közönnyel bámulta a képernyőt és abszolút hidegen hagyták a látottak. Régebben azért legalább annyi felmerült ilyenkor, hogy de jó lenne hasonló helyzetben lenni Anettel, de most ez sem ment. Már nem. Marci minden erejével küzdött azért, hogy valahogy kiüldözze a nő képét a fejéből, de minden körülmények között vissza akart férközni a gondolatai közé. Néha elviselhetetlen volt a hiánya, és előfordult, hogy ez a pusztító érzés könnyeket csalt a férfi szemébe, máskor viszont sikerült megállnia, hogy ne Anetten járjon az esze. Más nők nem érdekelték. Olyannyira nem voltak „nők” a számára, hogy akár ruhátlanul is mászkálhattak volna a jelenlétében, az sem mozdított volna meg benne semmit.

Ez a videó Robi legújabb gesztusa volt, amit a megmentése érdekében tett. A mostani akciót több sikertelen próbálkozás előzte meg, de a férfi nem adta fel. Egyszer elhívta vacsorázni és valahogy hozzacsapódott egy ismerős hölgy is az úton, akit mindjárt be is mutatott az egykedvűen szótlan Marcinak. Persze a végén az ad hoc randiból nem lett semmi. Volt olyan is, hogy az uszodában próbált a nevében csajokat felszedni, akiket később alig

tudtak lerázni, amikor meglátták Robi kocsiját. Beregisztrálta Marcit a Tinderre is, és persze soha nem érezte magát egy kicsit sem tolakodónak. Most meg ez a videó. Ötletekben úgy festett, kifogyhatatlan volt.

Rendszeresen tartott előadást Marcinak arról, hogy milyen rövid az élet és csak egy új Nő lehet kulcsa a felejtésnek. Máskor azt firtatta, hogy mennyire aggódik a férfiasága egészségéért, mert hallotta valahol, hogy „az a toll, amit nem használnak, az bizony beszárad”. Talán ez volt a magyarázat az e-mailre is. Egy alkalommal Robi arról értekezett, hogy jobban meg kell majd nézni Anett utódját, ha lesz, mert egy aranyásó típusú csaj csak kiszipolyoz egy férfit mindenéből. A barátja a megmentő szerepében kezdett olyan rögeszméssé válni, hogy az már-már ijesztő volt. Előfordult olyan is, hogy éjjel hívta fel Marcit csak azért, hogy megkérdezze, minden rendben van-e. Robi kishíján már elviselhetetlen volt.

Végül Marci rákattintott a szemeteskukát mintázó ikonra, és kidobta a levelet. Egyforma napokat igyekezett szervezni magának. Olyan kiszámíthatóan, amennyire csak lehetett. Semmi váratlan esemény, semmi kontakt emberekkel. Vagy csak a minimális. Még az asszisztensét is elküldte, hogy ne segítsen neki senki. Az egyedüllétet érezte a legbiztonságosabbnak. Nem kellett megfelelnie senkinek, sem szellemeskednie egy beszélgetés során. Nem hozott az életét megváltoztató döntéseket és nem is engedett közel senkit. Azt sem akarta, hogy megismerjék, hogy megtudhassa bárki, mekkora seb éktelenkedik a

lelkén. Egyszerűen bezárkózott saját magába. Az arca nem tükrözött érzelmeket, a gesztusai nem bátorítottak senkit, letudta az emberiséget és remélte, hogy ez örökre így marad. Ez a biztonságos, posványos trutymó volt az élete momentán.

Az estéit rendszerint egyedül töltötte. Mióta Robi belekezdett ebbe a megmentő hadjáratba, azóta inkább próbálta kerülni a vele való találkozást. Nem volt ereje vitatkozni, inkább elhárított minden invitálást. Ha csak tehette, hazavitt egy csomó munkát és addig dolgozott, amíg már csak egy gyors zuhanyra maradt ideje, mielőtt legyűrte volna a kimerültség. Ha Anetről álmodott, akkor verejtékben úszva ébredt, épp mintha valami horrorjelenetet élt volna át, ezért inkább addig kínozta magát a számítógép előtt, amíg már álmodni sem maradt ereje. Egy ilyen melós este ült a gépnél és éppen egy szendvicset majszolt, miközben egy készülő cipőkatalógus képeit javította, amikor csöngettek. Marci meglepődött, mert nem várt senkit, de az jutott az eszébe, hogy talán megint Robi jött valami hülye indokkal, hogy elrángassa egy szórakozóhelyre. Már éppen készült rá, hogy hangosan a képébe küldje, hogy dolga van, ahogy a keze a kilincsre fonódott, de nem a barátja állt az ajtó előtt. A meglepetéstől teljesen lefagyott. Csak bámult a jövevényre értetlenül.

– Te meg mit keresel itt? – szakadt ki belőle a döbbenet hatására.

Az ajtó előtt nem más állt, mint a szemben lévő lakásba nemrég beköltözött új lakó. Az a vörös iszonyat, aki a múltkor olyan bunkó módon szólt be neki. Ráadásul nem is akárhogy festett. Marci letről fölfelé végigmérte a nőt, aki meztelen lábaival éppen a lábtörlő rojtjait piszkálta, miközben kinyújtott karjával félig a falnak dőlve támaszkodott. Mindössze egy gyöngyházzsínű, zsinórpántos selyemkombiné takarta az alakját, semmi más. Negédesen mosolygott a férfira, ahogy a másik kezét nyújtotta felé, amiben egy üveg pezsgőt tartott.

– Mindig ilyen kedves vagy a vendégeiddel? Különben békét kötni jöttem. Nagyon stresszes volt a költözés napja és Te éppen beletoppantál a sűrűjébe. Sajnálom! – mondta a démon és egy pillanatra sem hagyta abba a mosolygást.

Marci felfortyant. Ilyen mérhetetlen pofátlanságot egyszerűen nem lehetett eltűrni. Általában került minden konfliktust, főleg mióta egyedül maradt, de ez a jelenet beindította a támadóreflexeit. Saját magát is meglepte azzal, amilyen indulattal válaszolt. Ilyen heves kirohanása talán még sohasem volt.

– Tényleg azt gondolod, hogy miután elküldtél a francba, egyszerűen belejtesz ide fehérneműben, vigyorogsz rám és máris minden el lesz felejtve? Te miféle idiótának nézel engem? – esett neki a váratlan látogatónak.

– Itthon soha nincs rajtam bugyi. Egyébként Luca vagyok! – mondta a lány kedvesen és rezignáltan, mintha mi sem történt volna.

Ez már túrhetetlen volt. Marci agyát teljes ködbe burkolta az indulat. Azon járt az esze, hogy talán egy hivatásossal van dolga, azért jön az ajtajába bugyi nélkül, hogy ajánlatot tegyen neki. Nem értette, hogy miféle pasasnak nézi ez a tyúk? Talán az ágyába akar bújni? Undorító helyzet volt. Marcinak eltorzult az arca, miközben válaszolt.

– Elmész ám...! – azzal bevágta a nő előtt a bejárati ajtót.

Egy pillanatig dühösen meredt az ajtólapra, aztán megfordult és a falnak vetette a hátát. Nem ment sehová, hallani akarta, hogy a nő biztosan elvonul-e, de nem észlelt mozgást. Ahogy higgadt, másfelé terelődtek a gondolatai. Luca nyilván hangtalanul távozott, hiszen mezítláb egyszerű csöndben lépkednie egy könnyű nőnek. Azt viszont nagyon furcsállotta, hogy becsöngetett hozzá. Valami felkeltette a gyanúját és hiába agyalt, nem tudott másra gondolni, csak arra, hogy biztos Robi keze van a dologban. Vajon hogyan vette rá ezt a vadidegen csajt arra, hogy megpróbáljon lefeküdni vele? Csak az lehetett az egyetlen megoldás, hogy a néember prosti, vagy ilyesmi! Esetleg egy dubajozó világ riherongya.

A férfi hevessége lassan alábbhagyott. Már egy halvány mosoly is meg tudott jelenni az arcán, ahogy azon morfondírozott, hogy milyen remek barát is Robi, hiszen minden követ megmozgatott azért, hogy rendbe hozza az ő széthullott életét. Ellökte magát a faltól, és indult volna vissza a munkájához, de akkor újra megszólalt a csengő.

Marcinak furcsa fintor jelent meg az arcán. Kérdőjelek sokasága tolongott a fejében. Senki nem szokta ilyenkor meglátogatni és ez már a második rövid időn belül. Éppen formálgatta magában a szavakat, hogy mit fog mondani, ha egy újabb nő áll a küszöbön, de ahogy kilesett az ajtórésen, leesett az álla.

– Mégis meddig szobrozzak még itt? Azt hittem, már elkészültél, de nem látok rajtad semmit! Fogd a kulcsod és indulj már el! – rohanta le a még mindig az ajtó előtt ácsorgó Luca, majd hátat fordított neki és belejött a szemben lévő lakásba.

Az ajtaját tárva-nyitva hagyta, úgy tűnt el odabent. A megszeppent pasasnak szólni sem volt ideje. Bámulta a csalogatóan tatóngó ajtót és valahogy elindult a lába. Szinte rosszul érezte magát attól, hogy ilyen sokáig váratott valakit, nem gondolva arra, hogy milyen ügyes kommunikációs trükkel vette rá a nő arra, hogy végre elszánja magát. Csak kilépett a lakásából és szófogadóan követte a lányt.

Ahogy az előszobába lépett, megcsapta az orrát valami kellemesen édeskés illat. Le se lehetett volna tagadni, hogy egy nő a tulajdonos. A tágas lakásban mindenütt égett a villany. Marci óvatosan lépkedett befelé, nem tudta hová lett Luca, de ahogy rátalált és belépett a nappaliba, meglátta a különös lányt. Az amerikai konyha pultjánál töltött pezsgőt két pohárba.

– Gyere csak, – noszogatta a férfit. – Meg kell ünnepelnünk a megismerkedésünket! – Azzal felkapta a poharakat és kisétált a teraszra.

Meztelen talpai csattogtak a rómaimitás köveken. A feltöltött jakuzzi szélén egy tálcán már ki volt készítve egy tál pirosló málna is, oda pakolt le mindent. Marci pár méterrel lemaradva figyelte, hogy mit csinál. Olyan puhák voltak a mozdulatai, akár valami nemes állatnak. Talán leginkább párdusra emlékeztetett, mert azok képesek ilyen tervezetten és csendben mozogni, csak azoknak a talpa nem csattog a terasz kövén.

Luca tett-vett valamit még a kis medence mellett, ami színültig fel volt töltve vízzel, majd megnyomott egy gombot valahol, és az áttetsző folyadék nagy sebességgel kavarni kezdett, akárha egy óriási fazék lenne tésztafőzéshez.

A férfi szeme fotós mivolta miatt állandóan elemezte a dolgokat. Csak a részletek érdekelték. Valamiért lehengerelte ez a látvány, bár azt el sem tudta képzelni, mi lesz ebből. Azért persze volt valami kis meghatározhatatlan megézés a fejében, ami miatt egyfolytában zakatolt benne, hogy menekülnie kéne, de a kíváncsisága erősebb volt.

Luca hátat fordított neki és könnyed mozdulattal kibújt a kombinéból, majd minden sietség nélkül, kényelmesen belépett a kavargó vízbe. Leült és elhelyezkedett, testét a víz alá rejtve, aztán megfogott egy poharat, és élvezettel belekortyolt a buborékos italba.

– Dobd le a textilt és gyere be te is! – utasította a férfit anélkül, hogy ránézett volna.

Nagyon értett hozzá, hogyan kell manipulálni a férfiakat. Marci egy pillanatig nem válaszolt, mert eluralkodott rajta a pánik.

– Nincs az a pénz! – szúrta a fogai között.

– Nyugi, nem akarok dugni veled! Nem azért hívtalak! De itt bent talán oldottabban lehet iszogatni és beszélgetni.

A férfi tétovázott. Nem értette, hogy mi ez már megint, és gyanakodva méregette a fesztelenül pancsoló lányt. Aztán eszébe jutott, hogy mit mondott neki Robi, amikor megkérdezte tőle, hogy mivel rázza le azt a sok rajongó csajt, akik nem tetszenek neki. Azt mondta, hogy mindent ki kell próbálni, mert rövid az élet. Ha nem ízlik, akkor pedig simán nemet kell mondani. Ilyen egyszerű! Na persze! Robinak! Ő azonban úgy érezte, hogy ez a megfelelő pillanat a meghátrálásra. Közben már nem volt rajta nadrág sem. Ott állt lamentálva, szégyenpírral az arcán, gatyában.

– Így akarsz bejönni? Ez nem mosóteknő, hogy ebben áztasd ki a koszos alsódat! – korholta Luca nem túl kedvesen.

– Fordulj el! – válaszolt Marci bizonytalanul.

Egyre kényelmetlenebb volt számára ez a szituáció. Luca csak felnevetett, de elfordította a fejét. Csak akkor nézett éppen Marci szemébe, amikor az leült és szintén paplanként vont be magát a jótékonyan diszkrét vízzel. A

férfi állta a fürkésző pillantást, ami inkább egy faggatózó tekintet volt, mert percekig némán nézték egymást.

Luca valódi érdeklődést mutatott iránta, de semmi más. Nem érzett szikrát, vagy szexuális feszültséget, csak kérdések sorát tükrözte a nő szeme. Tudni akarta, hogy ki ül a medencéjében és Marci ettől egyszerre érezte magát kiszolgáltatottnak és biztonságban.

A víz kellemesen bizsergette a bőrét. Nem volt se meleg, se hideg, éppen megfelelőre sikerült. Nézelődött és közben nagyokat ásított. El tudta volna képzelni, hogy szundikál itt egyet a jakuzziban, ezen a mediterrán stílusban berendezett teraszon. Összerezzelve tért vissza a jelenhez, mikor meghallotta a nevét. Luca poharat nyújtott felé, amiben sárgás, buborékos ital pezsgett. A talpas pohár külsejét vékony réteg pára vont be. Marci nagyot kortyolt a jéghideg nedűből és a nőre nézett.

– Honnan tudod a nevemet?

– A postaládádról.

– Minek hívtál ide? – faggatta a férfi a kéjesen nyújtózó lányt.

– A költözés óta figyellek. Szimpatikus vagy nekem, de azt látom, hogy valami mérhetetlen szomorúság gyötör. Tudni akarom, hogy mi bánt, mert szeretnék segíteni. Ez egy új hely, rám is rám férne egy új barát! Ne aggódj, nem pasizni akarok! Kaland sem kell, nem szorulok rá! És tényleg sajnálom, hogy megbántottalak! – hangzott az őszinte válasz.